

Sygn. akt V KZ 39/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 14 września 2016 r.,

w sprawie **S. K.**

zażalenia oskarżyciela subsydiarnego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKo (...),

o odmowie przyjęcia wniosku oskarżyciela subsydiarnego o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

W dniu 14 marca 2016 r. S. K. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w K., sygn. akt II K (...) i Sądu Okręgowego w Z., sygn. akt VII Kz (...).

W dniu 18 maja 2016 r. zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adw. P.S., celem ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania lub złożenia opinii o braku podstaw do złożenia takiego wniosku (k. 194). W dniu 30 maja 2016 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynęła opinia o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie w/w postępowania (k. 198-201). Zarządzeniem z dnia 31 maja 2016 r. oskarżyciel subsydiarny został wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego

sporządzenie i podpisanie przez adwokata, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania (k. 203). To wezwanie zostało doręczone oskarżycielowi subsydiarnemu w dniu 6 czerwca 2016 r. (k. 206), jednakże S. K. nie usunął w określonym terminie powyższego braku formalnego. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 czerwca 2016 r. odmówiono więc przyjęcia wniosku oskarżyciela subsydiarnego o wznowienie postępowania karnego w sprawie Sądu Rejonowego w K. , sygn. akt II K (...). Odpis zarządzenia doręczono osobiście wnioskodawcy w dniu 27 czerwca 2016 r. (k. 212), a w dniu 4 lipca 2016 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynęło zażalenie S. K. na to zarządzenie (k. 214-216). Skarżący po raz kolejny powołał się na okoliczności faktyczne sprawy przytaczając jej rys historyczny, a także dokonując własnej oceny w zakresie prawidłowości działań podejmowanych przez prokuraturę oraz procedującą w sprawie sądy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie oskarżyciela subsydiarnego jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie niniejszej bezspornie został zrealizowany wymóg rzetelnego procesu, bowiem sąd nie ma obowiązku wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSN KW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSN KW z 2008 r., poz. 1872, z dnia 26 marca 2013 r., V KZ 16/13, LEX nr 1293884). Wbrew stanowisku skarżącego uzasadnienie przedmiotowej opinii wskazuje, że wyznaczony obrońca dokonał rzetelnej analizy sprawy pod kątem ewentualnego wystąpienia podstaw wznowieniowych przewidzianych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. W związku z tym słusznie wezwano oskarżyciela subsydiarnego do usunięcia braku formalnego pisma w przedmiocie wznowienia postępowania, poprzez złożenie wniosku o wznowienie sporządzonego i podpisanego przez adwokata, skoro wniosek o wznowienie postępowania sporządzony z naruszeniem przymusu adwokacko - radcowskiego jest prawnie bezskuteczny. W konsekwencji oskarżyciel subsydiarny powinien ustanowić sobie

obrońcę z wyboru, który sporządziłby wniosek o wznowienie postępowania i taka możliwość istnieje w dalszym ciągu.

S. K. w wyznaczonym terminie nie usunął wskazanego mu przez organ procesowy braku formalnego pisma, dlatego słusznie odmówiono przyjęcia osobistego wniosku oskarżyciela subsydiarnego o wznowienie postępowania, ponieważ takie postąpienie uzasadnia brak łącznego spełnienia warunków formalnych określonych w art. 545 § 2 k.p.k. - sporządzenia i podpisania wniosku przez podmiot kwalifikowany prawniczo.

Marginalnie, zaznaczyć należy, że rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności umorzenia postępowania wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela, czy też okoliczności faktycznych przedstawionych w zażaleniu, podobnie jak też istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki do złożenia wniosku o którym mowa w art. 542 § 1 k.p.k. i art. 545 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.